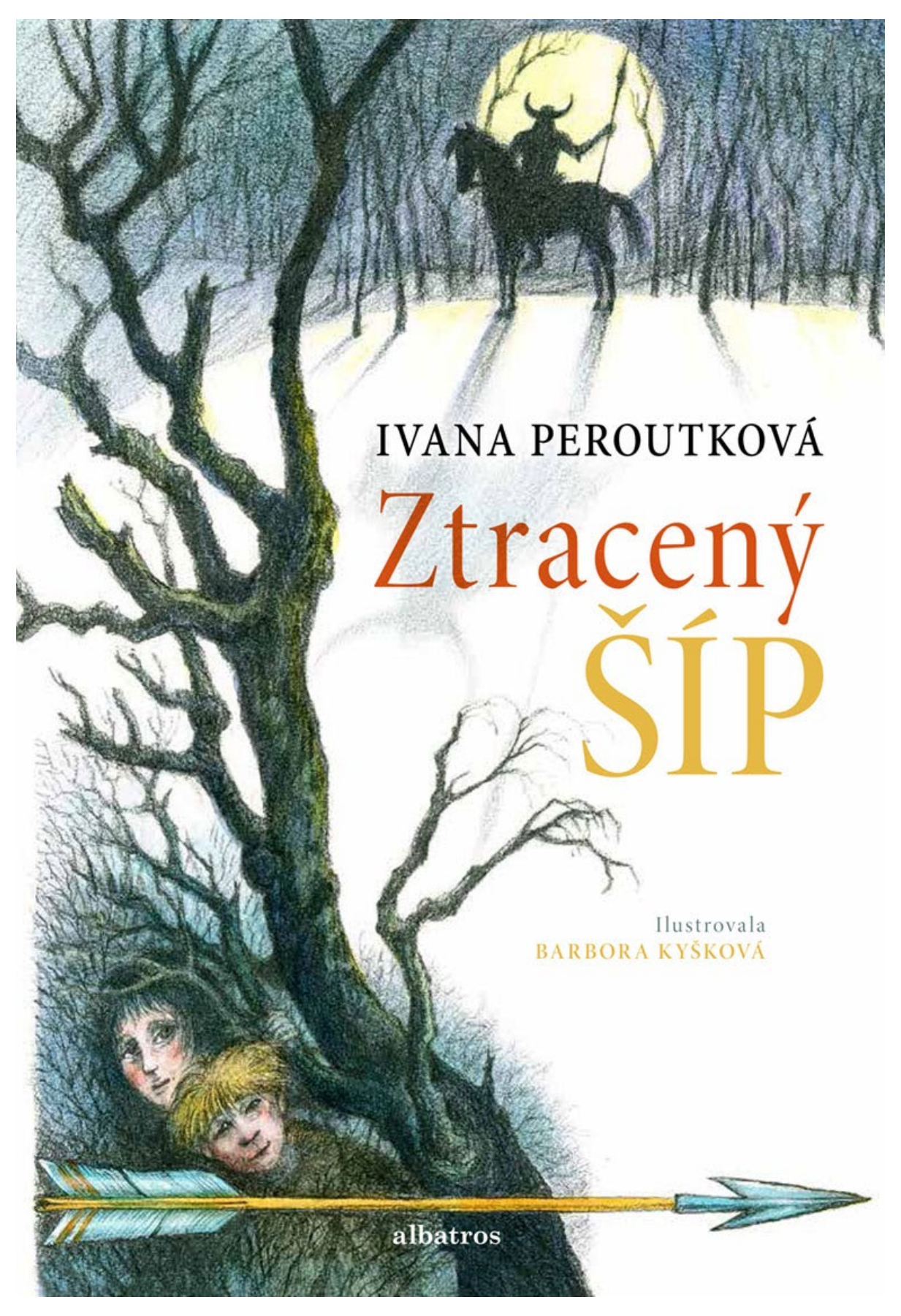

IVANA PEROUTKOVÁ

Ztracený ŠÍP

Ilustrovala
BARBORA KYŠKOVÁ

albatros

Ztracený šíp

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.albatros.cz

www.albatrosmedia.cz

Ivana Peroutková

Ztracený šíp – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

IVANA PEROUTKOVÁ

Ztracený ŠÍP

IVANA PEROUTKOVÁ

Ztracený ŠÍP

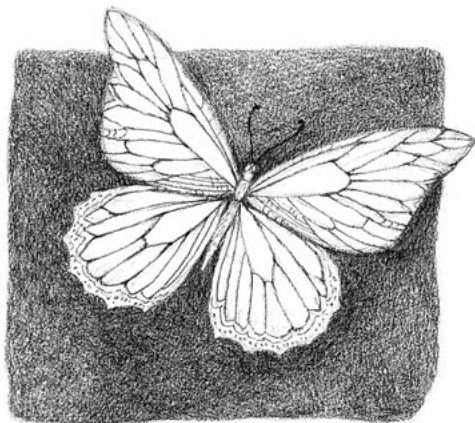
Ilustrovala
BARBORA KYŠKOVÁ

ALBATROS

OBSAH

V pradávném pradávně	7
Na pevnosti za městem	12
Cesta za šípem	20
Čtyři jezdci	27
Popelavý sníh, černá slípka, další vzácné nálezy a malý Édar	31
Nejdůležitější věci života	36
Pohřbívání mrtvých	42
Šťastné dny a konečné rozhodnutí	44
Setkání s Nadarem	49
První rozhovor s Ochráncem	55
Rozloučení s Violkou a Lízou a první malá léčka	61
Tajná skrýš a vymyšlený pes	66
Jednooká Fejona	71
S Nadarem u řeky	75
Druhý rozhovor s Ochráncem	77
Souboj s Nadarem	81
Třetí rozhovor s Ochráncem	86
První oběť	90
Sblížení, smích a nakonec slzy	95
Odhodlání	99
Co se stalo v nočním lese	105
Já, Mana – nová ochránkyně	112
Bílý motýl	116

V PRADÁVNÉM PRADÁVNU

Nad lesem se rozpouští mlha. Převaluje se jako velké líné zvíře. Ohromný beztvary tvor roztahuje tlapy a oči se mu bíle zalesknou. Pomyslím si: Není to jeho duch? Není to přece jenom jeho duch, který tu pláče, když se vytrácí a mizí do zapomnění? Ale ne. To je sníh! Sníh se třpytí na vrcholcích stromů. Až mě z toho třpytu zabolí oči a musím je zavřít. Zvláštní, že tady uprostřed léta, když je horko a pálí slunce, zničehonic nasněží. A vtom mě napadne – tam v létě nikdy nesněžilo.

Tam, kdysi, v pradávně.

Tam, kde jsem v zimě vyrazila pro ten šíp.

Tam, kde jsem se brodila sněhem v mrazu a vánici.

Tak hrozně hloupá.

Jak jsem mohla být tak neuvěřitelně hloupá?

Jak jsem mohla věřit, že když ten ztracený šíp najdu, všechno zachráním, všechno se změní a on...

Jak se vlastně jmenoval?

Já se jmenovala Jana.

V tom pradávně.

„Jano, zajdi pro chleba a kup máslo a polohrubou mouku. Ale polohrubou! Ne hladkou.“

„Je to takovej rozdíl?“

„Je to rozdíl.“

„A v čem je rozdíl?“

„Neptej se tak hloupě. Hladká je prostě hladká a polohrubá je polohrubá.“

„Ale mně polohrubá připadá taky hladká.“

„Prosím tě, nediskutuj, a jdi, nebo ti zavřou.“

Najednou ji slyším docela jasně. Zní mi v hlavě, jako by její miniaturní postavička stála uprostřed mého mozku. A když ji tam vypátrám, vidím, že má na vlasech nový melír. No vždyť, vzpomenu si, jednou za půl roku chodila ke kadeřnici a pak ty bílé proužky zkoumala v zrcadle. Pokaždé nespokojená. Bylo jich málo, nebo moc. Frflala. O melíru by diskutovala. Ovšem o mouce ne. A přitom je mouka tisíckrát důležitější. To jsem věděla už tenkrát, ačkoliv rozdíl mezi hladkou a polohrubou mě zas nějak šíleně nezajímal. Zkrátka jsem se jenom zeptala.

Ale ona, ta žena s melírem, která byla moje máma, stroze odsekla, ať nediskutuju. A ten muž, který seděl na pohovce v obývacím pokoji a sledoval televizi, svorně přihodil: „Nemel, a upaluj!“

Ten obtloustlý muž byl můj táta.

Zvláštní, že jsem měla v pradávně rodiče. A ještě zvláštnější, že jsem je musela poslouchat.

Jenže všechno, co se z pradávně vynořuje, se jeví čím dál divnější.

Třeba televize. Barevná obrazovka přibitá ke zdi a dvě hlavy na pohovce přibité na dálku tří metrů k té obrazovce. Tohle je přece dokonalá magie. Nebo snad ne? Vždyť oni ani neucítili čoud od sporáku, kde se jednou připalovaly brambory. I já nad komiksem jsem ho ucítila dřív než oni!

Komiks.

I tohle slovo mi zní už divně, přestože jsem komiks milovala. Ty malé obrázky v okýnkách a slova orámovaná bublinou. Zbožňovala jsem slovo Bang! Křach a Uááá taky, ale nejskvělejší bylo Bang! Někdy dvakrát za sebou. Bang, bang! A Maya, moje oblíbená prostovlasá pohanská hrdinka s neuvěřitelně vosím pasem, už letí plavným skokem nad hlubokou bezednou propastí. Všechny šípy ji jako zázrakem minou. I všechny kulky ji minou. Bang, bang!

A já byla tak napnutá. Jenže jsem musela honem zajít pro chleba a máslo a polohrubou mouku.

Pokud se nemýlím, říkalo se tomu výtah. Malá zatuchlá kabinka, v které jsem sjela dolů. Jakmile zastavila, neviditelný ženský hlas oznámil přízemí a dveře se automaticky rozvěřely.

Jestli se opět nepletu, tomuhle se říkalo paradox. Protismysl. Něco jako časová smyčka, že kdysi

v pradávném pradávnu věci fungovaly automaticky, zatímco teď, v mém skutečném pradávnu, by se takového výtahu každý zděsil.

Končil říjen. Na předzahrádkách před panelákem ještě tu a tam kvetla nějaká kytky. Myslím, že se jim říkalo chryzantémy. Střapaté narezavělé květiny. Kvetly v trsech. O Dušičkách se různě barevné chryzantémy nosily na hřbitovy a na hřbitovech stály kříže. Pradávné pradávno žilo v automatizmu a pozůstatcích křesťanství.

A v blahobytu.

Vzpomenu si, jak se v regálech vyrovnaně blýskalo asi deset druhů másel. Vybrala jsem jako pokaždé to nejlevnější, šišku chleba značky Šumava a polohrubou mouku napěchovanou v papírovém sáčku. Nákup jsem ukládala do vozíku. Vozík jsem přivezla k pokladně. Potraviny jsem vyndala na černý gumový pás, který popojel ke kase. Pokladní přiložila něco, co se podobalo fénu, k čarovému kódu na sáčku a čekala, dokud to červeně neblíkne. A když jsem s nákupem vyšla ven, potkala jsem ho.

Ho!

Protože to byl On!

Zvláštní, že i teď, sotva si ho připomenu, slyším, jak mi tluč srdce. Buch, buch, buší moje srdce a já se sladce usmívám. Ani mi nevadí, že jsem byla tak neuvěřitelně hloupá. Akorát nechápu, že si nemůžu vzpomenout na jméno. Jak to, že jsem zapomněla jeho jméno...?

Bang, bang!

Potřebuju vědět to jméno! Až si vzpomenu, vyletí mi z pusy jako motýl. Krásný bílý motýl, který poletí tam nahoru k bíle zasněženým stromům. Ale já ho ohlídám. Pošlu mu do křídel teplý dech, aby nezmrzl, než sníh roztaje.

Pozdravil mě: „Ahoj, Jano!“

A já: „Ahoj.“

Proto si na jeho jméno nemůžu vzpomenout. Protože jsem pokaždé utrousila jenom ahoj. Nikdy jsem to jméno nevysloвила nahlas. Ani v duchu ne. Sama pro sebe jsem mu říkala miláček. Můj miláček. Ale jemu nic než ahoj, na půl pusy, a rychle pryč, hlavně aby si nevšiml, jak jsem celá rozklepaná.

Zavolal za mnou: „Kam běžíš?“

A já: „Musím domů s nákupem.“

A on: „Jdeš na pevnost?“

A já co nejvíc lhostejně: „Ještě nevím, asi jo.“

A on: „Tak zítra na pevnosti!“

A já už ani slovo, naopak, přidávám do kroku, jako by mi v tašce roztávala zmrzlina. Možná si taky myslí, že domů letím se zmrzlinou, ale kdyby mě teď viděl zepředu! Kdyby mě viděl, pochopil by, že jsem do něj blázen? Anebo by si myslel, že jsem blázen?

Tak zítra na pevnosti!

Jako by mě zval na rande.

Jenže zítra na pevnosti už bude všechno jinak. Totiž – jako obvykle. Ostatní holky mu budou nadbíhat, všechny se budou uculovat a nakrucovat, takže na mě úplně zapomene.

Nebyla jsem žádná Maya, moje oblíbená komiksová hrdinka s neuvěřitelně vosím pasem, která dokázala, co si umanula.

Byla jsem Jana.

Jana s vlasy obarvenými načerno a jedním piercingem na vnějším konci pravého obočí.

Jana, která v noci usínala v panelákovém pokojíčku.

Jana, která byla šťastná, že ho zítra na pevnosti aspoň uvidí.

NA PEVNOSTI ZA MĚSTEM

Říkám pradávne pradávno, a přece od toho podzimu neuběhl ani rok. Jenže, jak si znovu opakuju, já byla Jana a žila jsem tam, v tom světě tlačítek, kódů a pozůstatcích křesťanství. I my doma měli křížek, památku po prababičce, dřevěný kříž se sochou pověšeného Krista. Otloukla se mu noha, a tak jsem věděla, že je ze sádry. Visel v chodbě proti vchodovým dveřím. Nemělo to žádný význam, jako že by někdo vešel a měl se hned pokřížovat. Moji rodiče prostě nevěděli, kam ho pověsit.

I na tohle si zrovna vzpomínám, jak s tím křížem táta chodil po bytě a máma snaživě za ním.

Řekla jsem: „Klidně ho pověste ke mně do pokoje.“

„Ale prosím tě, co by dělal u tebe v pokoji.“

Řekla jsem: „Prostě by tam visel. Stejně už visí.“

„Nebud cynická!“ okřikla mě máma.

„Ale mně by se líbilo, kdyby u mě visel,“ namítla jsem. „A nemůžu za to, že visí. Já ho nepověsila.“

„Proboha, už zmlkni,“ zaúpěl nervózně táta.

Jenže já je vážně nechtěla schválně popouzet. Někdy jo, to